

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Riim-Breve

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Riim-Breve", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 97. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_8-txt-shoot-idm103.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Riim-Breve.

Under dette uskyldige Navn agter jeg af og til, efter Stemning og Omstændigheder, at sige mine uforgribelige Tanker om Adskilligt i Bog-Verdenen, mest Smaating og Uting, ingenlunde for at gjøre stort Væsen af ingen Ting, eller Fluer til Elephanter, men fordi jeg er aldeles af adskillige haabefulde Ynglingers Mening, at vi nu har Vaadt nok, og kunde høit behøve lidt Tørt, og det saameget mere, som de samme kiære Ynglinger synes, uagtet al god Villie, ikke at være saa ganske i det Rene med det Tørres Theorie, og naturligviis endnu mindre med Praxis, thi her giælder ret øiensynlig det gamle gyldne Ord: *ars longa vita brevis*, og somme Tider synes jeg endogsaa at det de tørre med, er ikke blot lidt klamt og fugtigt, men ganske vaadt. Det siger imidlertid Intet, de har dog brudt Isen, som man siger, og det er store Ting, de har gjort det 98Tørres Fornødenhed ret beskuelig, og skiænket os det *Objective*, og det er nu ikke mere end vores Skyldighed som har Alderen at træde til som Subjectet og gjøre Gavn. Nu vilde vel gamle Hans Mikkelsen, paa sin ligefremme Maneer sige, at det er saameget sagt, som at de har bundet Riis til deres egen **, men skiøndt det materialiter kan være ganske rigtigt, er det dog formaliter lidt crast, thi disse kiære Musebørn, om de end ikke selv ere blevne rigtig tørre endnu, have dog en saadan inderlig Følelse af det Vaades Ubehagelighed, og en saa *uinteresseret* Kiærlighed til det Tørre, at det vist er dem det samme hvem der bliver tørt, og naar de uden at Næsten derved tabde noget, fornemmelig kunde tørres selv, tør man ikke tvivle paa det vilde være dem en *besynderlig* Fornøielse. Det mener jeg nu rigtig lod sig gjøre, og uagtet jeg helst overlod Andre, som dertil have mere Anlæg, Tid og Færdighed, den Bestilling, saa synes mig dog, det var Synd at nægte min ringe Tjeneste indtil videre, da jeg seer den er ikke overflødig. Vel tørrer den halvopstandne Stads-Satyriker fra Kallundborg imellemstunder baade Smaa og Store ganske artig, men dog sjelden ret efter mit Hoved, og end sjeldnere, hvad her er Hoved-Sagen, efter mit Hjerte; ja man kunde vel sige, at han i Grunden dypper mere end han 99tørrer, og uagtet det nu ogsaa er ganske rigtigt at meget maa skyllens førend det kan tørres tilgavns, saa er det dog ogsaa rigtigt at man maa ikke blive ved at dyppe til Bunds, naar man vil skylle reent og at der maa være Maade med. See, derfor vil jeg nu, til han selv, eller hans lovlige Eftermand, kan faa i Sinde at rygte sit Embede ordentlig, fungere som constitueret, og saagodt jeg kan, tørre hvad han skyller, forsaavidt jeg synes det er *forsvarligt*, uden derfor at frasige mig Ret til at skylle selv efter Omstændighederne, eller til endog at tørre ham selv lidt, om jeg finder det fornødent. At jeg tilstaar baade ham selv og de Smaa med de Store Ret til at skylle og tørre mig igien paa en skikkelig Maade, følger af sig selv, og det skulde være mig en stor Fornøielse om vi allesammen snart kunde faae vores baade paa det Rene og paa det Tørre, saa den hele Bestilling kunde blive en *Sinecure*. For Resten har jeg ikke andet at anmærke, end at med de Smaa mener jeg de poetiske Smaa, baade med og uden Skiæg paa Hagen, som især i det sidste grødefulde Aar ere blevne saa talrige; de har dristig vovet at ville tørre baade vor Herre og os allesammen og gjort det saavidt de kunde naae, som da naturligviis ikke var til Himlen, med deres Moders 100Karklud og deres egne Bleer, halvt har de vundet Spil, siger man, men det er ligesaa meget som ingen Ting, nu, i dette gode ny Aar, har jeg i Sinde at have en lille Finger i Spillet med, og kan de Smaa komme til at gaae af med hele Profitten, skal det usigelig glæde mig, thi jeg under dem den, og det vil da give sig i Enden.